

редні контакти поляків із мешканцями інших країн змінили імідж «ледацюг», «зłodіів» та «пияків» на «привітних» і «працьовитих» людей.

Відсутність однієї з вищеперерахованих умов консервує існуючий імідж і не змінює громадської думки. Наприклад, реальні зміни у польській економіці не були прямо пропорційно відзначені поліпшенням міжнародного економічного іміджу Польщі, оскільки ефективність розвитку польського господарства не була належним чином донесена до експертного середовища та до широкої громадськості. Аналогічно виглядала ситуація і з туристичною інфраструктурою та інвестиційною привабливістю країни. Зміни міжнародного іміджу наставали значно повільніше, ніж покращення реальних економічних, правових та інформаційних умов функціонування туристичної галузі та бізнес-середовища.

Отже, цілі, поставлені, у прийнятих на державному рівні, документах щодо національного брендингу Республіки Польщі у першій декаді ХХІ ст. були досягнуті лише частково. Причому досягнуті у тій частині, де промоція країни залежала не від зусиль державних і недержавних установ в організації промоції, а там, де успішність просування у міжнародному середовищі залежала від фахової роботи в інших галузях. Висвітлення ж їх діяльності у ЗМІ та поширення інформації в соціумі не стимулювалося установами та організаціями, які брали на себе такі функції (Міністерство економіки, Польська Туристична Організація тощо). Стосовно Міністерства закордонних справ, то дипломатична активність із відстоювання державних інтересів Республіки Польщі, знайшла значно сильніше відображення в поглядах експертів і громадській думці, ніж заходи, спрямовані на промоцію країни за кордоном. Причиною зниження ефективності промоційних заходів урядових, комерційних і громадських установ, спрямованих на формування національного бренду Польщі за кордоном, найвірогідніше, була значна розпорошеність зусиль і недостатнє використання зв'язку між бажаним образом, змінами реальної ситуації та вибором способу донесення цієї інформації до цільової аудиторії.

1. Zapala-Więch J. *Polityka керowania wizerunku państwa w oparciu o tożsamość narodową na przykładzie Polski i Irlandii*. – Rozprawa doktorska. – Archiwum UJ, Dokt. 2012/155. – Kraków, 2012.
2. *Obraz Polski i Polaków w Europie* / Red. L. Kolarska-Bobińska. – Warszawa, 2003.
3. *Wizerunek Polski i Polaków. Główne wnioski z badań // Konferencja «Prace badawcze w turystyce»*. – B. m., 2010.
4. *Badania wizerunkowe Polski i polskiej gospodarki w krajach głównych partnerów gospodarczych. Raport z badania desk-research*. – Warszawa, 2011.
5. Florek M., Jankowska M. *Eye on Poland. Promocja i wizerunek Polski w oczach międzynarodowych ekspertów marketingu miejsc*. – Warszawa, 2012.
6. Неприцький О.А. Погляди Уоллі Олінса на формування іміджу Республіки Польщі на початку ХХІ ст. // *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Коцюбинського. Серія: Історія: Зб. наук. пр. / За ред. О. Мельничука*. – Вінниця, 2014. – Вип. 22.
7. Smoczyński W. *Polska kraj bez twarzy // Polityka*. – 2009. – 4 lipca.

Neprytskyi O.A. *Poland Image in Europe and World at the End of the First Decade of the 21st c.* In the article is analyzed the image of Poland in Europe and world at the end of the first decade of the 21st century and is proved not enough effectiveness of measures aimed to forming the Polish brand during the period from the 2004 till the 2010th.
Key words: branding, brand, image, promotion, Europe, Poland.

Н. С. Самойленко

УТВОРЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ СИСТЕМИ ТРАНСКОРДОННОГО СПІВРОБІТНИЦТВА: ДОСВІД ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ (друга половина 1950-х – 2000-і рр.)

У статті розглянуті досвід утворення та перспективи розвитку європейської системи транскордонного співробітництва.

Ключові слова: територіальна громада, транскордонне співробітництво, євро регіон, європейський інститут.

Сучасні міжнародні відносини характеризуються достатньо інтенсивними інтеграційними процесами, серед яких важлива роль належить міжрегіональній інтеграції та транскордонному співробітництву. У процесі розвитку останнього можна виділити два етапи. Перший – це налагодження контактів між органами виконавчої влади та територіальними органами або властями суміжних держав, коли вони визначають тожні проблеми й перспективні напрями співробітництва. На іншому – відбувається становлення організаційних форм, базових умов, фінансових засад і спільних інтересів суб'єктів і учасників транскордонного співробітництва, які складатимуть основні сфери співпраці.

Найпростішою формою транскордонного співробітництва є прями контакти між територіальними громадами – містами, селищами, які, здебільшого, носять неформальний характер та спрямовані на спільні дії у випадку виникнення надзвичайних ситуацій. Така співпраця можлива, завдяки відсутності взаємних фінансових зобов'язань [1]. Іншою формою є співпраця, що передбачає періодичні зустрічі сторін, формування спільних комітетів та робочих груп. Вона виникає тоді, коли відносини між територіальними громадами або органами влади стають довгостроковими й у випадку появи взаємних зобов'язань у наданні послуг, продукції, інформації, а також фінансових зобов'язань, які можуть здійснюватися кожною стороною окремо або шляхом об'єднання коштів на окремому спільному рахунку [2, 13]. Проте, найпоширенішою є співпраця, що формується на договірній основі та передбачає створення органу транскордонного співробітництва – євро регіону. Як правило, євро регіони створюються для виконання наступних завдань:

- полегшення та спрощення прикордонного співробітництва між територіальними громадами, органами місцевого самоврядування або державними органами;
  - обмін досвідом та інформацією про планування й результати здійснення регіональних проектів, а також проектів, що реалізуються на прикордонних територіях;
  - спільна розробка, фінансування та реалізація проектів співробітництва;
  - надання консультативних послуг, сприяння обміну співробітниками органів управління та підвищення їх кваліфікації у галузі співробітництва;
  - закріплення у свідомості населення прикордонних територій переконаності в необхідності прикордонного співробітництва та формування в нього загальноєвропейської самосвідомості; сприяння зміцненню солідарності європейських народів;
  - здійснення культурного обміну, турбота про збереження спільної культурної спадщини [3, 76].
- Євро регіон можна визначити як форму транскордонного співробітництва між територіальними грома-

дами або місцевими органами влади прикордонних регіонів двох або більше держав, що мають спільний кордон, яке спрямоване на координацію їх взаємних зусиль і здійснення узгоджених заходів у різних сферах життєдіяльності, відповідно до національних законодавств і норм міжнародного права для вирішення спільних проблем і в інтересах людей, які населяють його територію по обидва боки державного кордону [4, 7].

Ця вища організаційна форма транскордонного співробітництва зародилася в країнах засновницях Європейського Союзу наприкінці 50-х рр. XX ст., коли почали яскраво відображатися транскордонні процеси: зрощення прикордонних поселень в єдині міські агломерації й формування єдиних систем розселення, виробничих ланцюжків і торгово-споживчих мереж, співробітництво між громадськими організаціями, регіональними та місцевими органами влади, які зумовили необхідність спільно вирішувати проблеми, пов'язані з м'ягковими міграціями через кордон, розвитком загальної інфраструктури, охороною навколишнього середовища, перерозподілом податкових надходжень. Таким чином, можна говорити про те, що єврорегіони утворилися «знизу», на основі формування транскордонних мереж розселення, виробництва, торгівлі та послуг, соціальних контактів, співробітництва між громадськими організаціями, регіональними та місцевими органами влади [5, 73].

Першими країнами, які здійснили спробу подолання післявоєнних бар'єрів, були ФРН та Нідерланди. У 1958 р. в районі Гронау та Енштада вони створили перший єврорегіон Гронау (офіційна назва Euregio, яку можна перекласти як «регіон ЄС»), що об'єднав 105 міст, спільнот і селищ з населенням 1,9 млн. осіб. Його засновниками виступили 3 асоціації праці – дві нідерландські та одна німецька. Цей єврорегіон існує і зараз, включаючи більше 100 прикордонних округів та комун Німеччини й Голландії з населенням майже 2 млн. осіб і загальною площею 8351,2 кв. км, і є прикладом класичного єврорегіоналізму. Його існування виявилось настільки ефективним, що в 1991 р. було укладено німецько-голландську угоду про регіональне співробітництво, що визнавала перший єврорегіон зразковою моделлю, а його організаційна структура – 1) рада регіону – несе відповідальність за всі напрями діяльності; 2) правління (президіум) – до його складу входять по одному члену від кожної сторони; 3) секретаріат – займається управлінням поточними справами; 4) робочі групи – займаються розробкою загальних концепцій і стратегій розвитку, механізмів спільної роботи з аналізу, планування та реалізації проектів – стала прикладом для всіх наступних [6, 6; 3, 74].

Після Гронау був створений єврорегіон «Регіо-Базельєнсіс» у 1963 р., за участю сусідніх прикордонних районів Німеччини, Франції та Швейцарії (до його складу увійшли відповідно Баден, Ельзас і територія навколо Базеля, Леррах та Мюлуз). На сьогодні він розширив кордони до Страсбурга, Карлсруе, Південного Пфальца та має репутацію єврорегіону з найприсунутішим і найефективнішим механізмом транскордонного співробітництва на рівні регіональних і місцевих влад. Загальна кількість населення в ньому сягає 4,6 млн. [7, 66–67].

У багатьох випадках єврорегіони утворювалися за територіальними та історичними принципами. Наприклад, «Баварський ліс-Богемський ліс/Шумава» – розміщений в єдиному лісовому масиві, «Татри» – в єдиній

гірській системі, «Сілезія» – базується на території єдиного середньовічного князівства, «Західна Паннонія» – частина давньоримської провінції [8, 35].

На сучасному етапі дослідники проблем єврорегіоналізму умовно виділяють наступні смуги єврорегіонів:

- уздовж так званого «блакитного банану» – найбільш промислово розвиненого ареалу ЄС, що простягнувся від Північного до Середземного моря, вздовж кордонів між країнами Бенілюксу, Німеччиною, Францією, Швейцарією й Італією (це найстаріші регіони з великим досвідом роботи «Єврегіо», «Маас-Рейн», «Рейн-Вааль» та ін. Їх членами є територіальні органи влади, рівень компетенції яких по обидва боки кордону дуже наближений, і різноманітні громадські організації. Також існують подібні умови проживання населення, спільна законодавча база та можливості її розвитку);

- уздовж кордонів між історичним ядром ЄС і колишніми соціалістичними країнами – від Балтійського моря до Адріатики, вздовж кордонів між Німеччиною, Австрією й Італією, з одного боку, Польщею, Чехією, Словаччиною, Угорщиною та Словенією – з іншого (єврорегіони «Еґрінсіс», «Померанія» та ін., для яких вже характерні різний рівень компетенції територіальних органів влади, економічного розвитку, життя населення, відсутня спільна законодавча база);

- уздовж колишніх західних кордонів СРСР, від Балтійського до Чорного морів, включаючи кордони між Польщею, Литвою, Білоруссю, Україною, Словаччиною, Угорщиною, Румунією та Молдовою (єврорегіони «Верхній Прут», «Нижній Дунай» та ін. Хоча рівень економічного розвитку та життя населення тут схожі, але характерною особливістю є низький рівень компетенції регіональних і місцевих органів влади, не достатній для самостійного, без втручання держави, вирішення багатьох питань);

- який лише формується уздовж кордонів між Російською Федерацією та її західними сусідами, від Баренцева до Чорного морів (єврорегіони «Слобжанщина», «Дніпро» та ін.) [9, 2].

Безпосередньо в напрямі євроінтеграційного співробітництва діє низка європейських інститутів. Так, у січні 1951 р. в Женеві була створена Рада місцевих органів влади Європи, що займається плануванням розвитку прикордонної інфраструктури у прикордонних областях [10]. 17–18 червня 1971 р. у містечку Анхолд Кастл на території єврорегіону Гронау, існуючі на той час, 10 європейських прикордонних регіонів об'єдналися в Асоціацію Європейських прикордонних регіонів (Association of European Border Regions, AEBR), на чолі з президентом А. Мозером, що розглядає сама себе як форум для обміну ідеями й обговорення проблем, пов'язаних із розвитком прикордонних регіонів і співпраці між ними, та покликана відстоювати інтереси своїх членів перед державними структурами, організовувати різноманітні конференції, форуми. Через 10 років своєї діяльності, 19 листопада 1981 р., ця організація прийняла Хартію прикордонних та транскордонних регіонів (змінена і доповнена у 1987, 1995 та 2004 рр.), яка належним чином ознайомлює з практикою і напрямками співпраці на кордонах Західної Європи, систематизовано інформує про існування, засоби і заходи, що сприяють розвитку прикордонних регіонів, дає можливість рівноправного внесення доповнень, зауважень і проблем, пов'язаних з

досвідом країн у міжнародній співпраці, підкреслює, що прикордонні та транскордонні регіони є рушійними силами регіонального розвитку [11; 12]. Вона також є радничим органом Ради Європи, Європарламенту та Європейської Комісії. На сучасному етапі членами Асоціації є більше 140 евро- та прикордонних регіонів [13, 264].

Крім того, діють й інші організації. Конференція периферійних приморських регіонів (CPMR) (1973 р.), яка налічує понад 100 членів і виступає за перенесення економічної активності з центральних до периферійних і приморських територій, а також сприяє спільним ініціативам, що базуються на використанні ресурсів приморських територій. Робоча група традиційних індустріальних регіонів (WGTR) (1984 р.) об'єднує 20 регіонів Європи й є класичним зразком об'єднання за спільними інтересами, що сприяє обміну досвідом і зміцненню зв'язків між індустріальними регіонами. Комітет транскордонного співробітництва Європейської Ради (САНСТ) (1987 р.) займається розробками модельних договорів щодо створення євро регіонів і аналізом механізму застосування Мадридської конвенції. Робоча рада європейських прикордонних регіонів (AGEG) (1981 р.) полегшує транскордонне співробітництво регіонів і виступає їхнім представником у міжнародних організаціях [14, 110; 15].

З 15 червня 1985 р., під назвою Рада регіонів Європи, почала діяти Асамблея європейських регіонів (Assembly of European Regions, AER) – об'єднання регіонів з усієї Європи, включаючи країни СНД, яке тісно співпрацює з Радою Європи та інституціями Європейського Союзу, підтримує постійні зв'язки з іншими міжрегіональними асоціаціями. У Статуті цієї організації її головна мета визначається як «політичний голос регіонів Європи». Складовою її діяльності є програми міжрегіонального співробітництва, а серед завдань – сприяння процесам регіоналізації в Європі, міжрегіональному співробітництву й посиленню ролі регіонів у процесах європейської інтеграції, підтримка принципів субсидіарності й компліментаризму між місцевим, регіональним, національним та наднаціональним (загальноєвропейським) рівнями. Вона працює в чотирьох комітетах: перший стосується інституційних справ; другий – соціальних питань та охорони здоров'я; третій – всім, що стосується економічного розвитку; четвертий комітет працює над проблемами освіти, культури та молоді. Членами Асамблеї є 270 регіонів з 33 країн і 16 міжрегіональних структур [16].

Комітет Міністрів Ради Європи, взявши до уваги пропозицію Парламентської асамблеї Ради Європи та провівши консультації з Асамблеєю європейських регіонів і Радою європейських муніципалітетів та регіонів, що представляють місцеву та регіональну влади Європи, 14 січня 1994 р. своїм рішенням № 94(3) створив Конгрес місцевих і регіональних влад Європи. Він покликаний надавати допомогу державам-членам Ради Європи у створенні ефективної й дієвої системи регіональних і місцевих органів влади, здатних здійснювати міжрегіональне та прикордонне співробітництво з метою зміцнення миру, взаємопорозуміння й економічного зростання [5, 76–77].

Вагоме значення в євро регіональній співпраці відіграє фінансова підтримка Європейського Союзу, шляхом використання ряду ініціатив, програм і проєктів, таких як INTERREG, PHARE CBC, TACIS CBC,

PHARE CREDO, MEDA, CARDS, LACE. Кожна програма має затверджений бюджет за різними напрямками прикордонного співробітництва: у розвитку енергетичних мереж, комунікаційної і транспортної систем, регіональному і територіальному плануванні тощо [17, 14]. INTERREG є найбільшою програмою громадських (місцевих) ініціатив (Community Initiative) ЄС щодо підтримки розвитку прикордонних регіонів країн-членів ЄС і деяких приморських територій. З 1996 р. здійснювалася друга аналогічна програма, INTERREG II, а в 2000–2006 рр. вона стала відома як INTERREG III, що забезпечує три напрями співробітництва: А. – Транскордонне співробітництво; В. – Транснаціональне співробітництво; С. – Міжрегіональне співробітництво.

PHARE CBC – програма підтримки транскордонного співробітництва країн Центральної Європи, які межують з ЄС, вона почала діяти з 1994 р. [2, 23]. Програма TACIS CBC була ініційована 1996 р. і спрямована на створення можливостей для місцевих і регіональних структур, які б дозволяли їм започатковувати спільні проєкти зі своїми партнерами в ЄС, спрямовані на захист навколишнього середовища, розвиток транспортної інфраструктури, боротьбу з організованою злочинністю тощо. Географічно вона охоплює західні прикордонні регіони Росії, України, Білорусії та Молдови [18, 157]. Програма MEDA – для віддалених прикордонних регіонів країн, які не є членами ЄС; CARDS – нова програма для західних Балканських країн; LACE – започаткований у 1990 р. проєкт Асамблеї європейських прикордонних регіонів, мета якого проводити роз'яснювальну та інформаційно-рекламну роботу позитивної практики транскордонного співробітництва [2, 24].

Таким чином, можна підсумувати, що у другій половині 1950-х рр. суміжні прикордонні регіони Європи від співробітництва за окремими транскордонними угодами перейшли до співробітництва в рамках євро регіонів. Приклади успішних прикордонних євро регіонів є аргументами на користь думки про те, що для залучення регіональних і місцевих влад до безпосередньої співпраці у прикордонних районах національні держави зобов'язані створити концептуально оновлені, ефективні організаційно-правові та інституційні механізми, в основі яких має бути перерозподіл обсягу повноважень між центральними владними структурами, на користь територіальних общин або місцевих влад, що створить юридичні межі для ефективного транскордонного та міжрегіонального співробітництва.

1. Гвазава Н.Г. *Євро регіони: досвід та перспективи* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.kbuaara.kharkov.ua.
2. Мікула Н.А. *Євро регіони: досвід та перспективи*. – Л., 2003.
3. Зверев Ю. *Євро регіони як форма приграничного співробітництва* // *Космополіс*. – 2005. – № 3.
4. *Посібник з транскордонного співробітництва*. – Ужгород, 2005.
5. Дмитрієва С.І. *Лимнологія: уч. пос.* – Воронеж, 2008.
6. Альдикєнова С.Н., Шуба М.В. *Трансграничне співробітництво и інтеграційні процеси в євро регіонах* // *Українсько-російське порубіжжя: стан та перспективи співробітництва: Мат. Міжн. наук. конф.* – Х., 2010.
7. Петренко З. *Прикордонні регіони як нова форма міжнародної інтеграції* // *Економіка України*. – 1999. – № 12.

8. Мужжикова Н., Чабак Л. Транскордонне та єврорегіональне співробітництво рубіжних областей // *Освітній пакет для тематичного короткотермінового семінару / Чернігівський центр перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних підприємств, установ і організацій.* – Чернігів, 2009.
9. Улахович В.Е. *Еврорегионы: белорусский опыт и перспективы.* – Минск, 2010.
10. Кузьмин Ю.С. *Парижский договор 1951 г. и многоуровневая интеграция в 50-е годы [Электронный ресурс].* – Режим доступа: <http://www.edc.spb.ru/conf2001/home.html>.
11. *Сайт Асоціації Європейських прикордонних регіонів [Електронний ресурс].* – Режим доступу: <http://www.aebr.net>.
12. *Європейська хартія прикордонних та транскордонних регіонів у редакції від 1 грудня 1995 р., Щецін: Європейське Помераніє / Сайт Асамблеї європейських регіонів [Електронний ресурс].* – Режим доступу: <http://www.aer.eu>.
13. Льюк І. *Регіони Європи у транскордонному співробітництві: досвід для України // Політологічні та соціологічні студії: Зб. наук. пр. – Т. II. – Чернівці, 2002.*
14. Вдовенко Ю.С. *Європейська інтеграція регіонів України: ефективність участі в асоціативних утвореннях // Вісник Чернігівського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки. – Чернівці, 2010. – № 41.*
15. Адамов Б.І. *Дослідження доцільності створення євро-регіонів на сході України [Електронний ресурс].* – Режим доступу: www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/Prvs/2009_1/0021.pdf.
16. *Сайт Асамблеї європейських регіонів [Електронний ресурс].* – Режим доступу: <http://www.aer.eu>.
17. Гордієнко В.П., Бондаренко А.Ф., Мартиненко В.О. *Єврорегіони в системі транскордонного співробітництва // Бізнес-інформ. – 2011. – № 8.*
18. Студенніков І. *Транскордонне співробітництво та його місце в регіональному розвитку // Регіональна політика в країнах Європи: Уроки для України / За ред. С. Максименка. – К., 2000.*

Samoilenko N.S. *Creation of the Transfrontier Collaboration European system: experience and further development (the late 1950's – 2000's)*. In this article are examined the experience of the creation and further development of the transfrontier collaboration european system.

Key words: territorial community, transfrontier collaboration, european region, european institution.

Х. Ф. Цимбалова

«НОВИЙ ЛЕЙБОРИЗМ» І ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ КУЛЬТУРНОЇ ДИПЛОМАТІЇ ТА ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ (1997–2010 рр.)

У статті аналізується розвиток культурної дипломатії Великої Британії та її зовнішньополітичні напрями 1997–2010 рр. Детально розглянуто виникнення та характеристики поняття «нового лейборизму», його вплив на різні рівні британського суспільства.

Ключові слова: культурна дипломатія, новий лейборизм, «третьій шлях», нові демократи, креативні індустрії, зовнішньополітична стратегія.

У сучасній практиці можна говорити про сформований феномен зовнішньої культурної політики, яка знаходиться в дипломатичному арсеналі більшості країн. Необхідно також враховувати той факт, що, поряд з поняттям «зовнішня культурна політика», у науковому та практичному оборотах вживаються й інші

категорії, зокрема «культурна дипломатія» і «публічна дипломатія». Така значна кількість дефініцій пов'язана з тим, що все більше верств суспільства залучаються в міжнародний культурний обмін, а його форми стають різноманітнішими. Відтак, сьогодні термін «культурна дипломатія» часто позначає національну політику, спрямовану на підтримку експорту зразків культури країни, з метою досягнення цілей зовнішньої політики та дипломатії.

Британський історик Н. Калл визначає культурну дипломатію як кількість дій і програм, що виступають під загальною назвою «публічної дипломатії». Натомість культурна дипломатія являє спробу «управляти міжнародною обстановкою шляхом просування культурних ресурсів і досягнень та (або) шляхом полегшення передачі культурних цінностей за кордон» [1, 19]. Навіть Т. Блер відзначив важливість культури у сфері дипломатії, під час промови в галереї Тейт Модерн 2007 р., через 10 років після перемоги на загальних виборах. Він наголосив, що культура в глобалізованому світі є важливою формою дипломатії: «Те, як ми презентуємо себе у зовнішньому світі, все менше обмежується офіційними дипломатичними каналами. Технології змінили це. Коли мільйон людей на день переглядає веб-сторінку Тейт, то багато з них роблять це з-за кордону, а ми ведемо дипломатію по-новому, майже випадково» [2].

Тому, коли мова заходить про будь-який уряд певної держави, з'являється чимало коментарів. Так, лейбористський уряд Великої Британії, діючи в 1997–2010 рр., ймовірно, зумовив більше таких коментарів, ніж решта. Ці роки стали тривалим періодом повноважень, на основі трьох виборчих перемог у 1997, 2001 та 2005 рр. і за участі двох харизматичних лідерів – Т. Блера та Г. Брауна [3, 97]. На виборах 5 травня 2005 р. Лейбористська партія вперше за свого існування перемогла втретє поспіль, що стало знаковою подією для лейбористського уряду.

У середині 1990-х рр. у Великобританії виникла соціальна напруженість, зумовлена комплексом передумов попереднього консервативного правління і соціальних установок традиційного лейборизму. Процес модернізації партії був розпочатий ще двома попередніми лідерами – Н. Кінноком і Дж. Смітом, але остаточно був завершений Т. Блером у 1994–1997 рр. Він став першим лейбористським лідером, який наважився прийняти рішення позбутися ст. 4 Статуту Лейбористської партії, що закріплювала основу націоналізації економіки країни та відлякувала не тільки великий бізнес, але й середній клас [4, 60]. Коли він, нарешті, втілював свій план, це призвело до знищення лейбористів як партії, що представляє інтереси винятково організованих трудівників. Таким чином, той самий період став відомим, завдяки виникненню нового напрямку в Лейбористській партії, який згодом став відомим під назвою «новий лейборизм». Ця назва вперше з'явилася 1994 р., але вже в 1996 р. це поняття було використано як бренд для реформування партії. Проект маніфесту Т. Блера був опублікований під назвою – «New Labour, New Life For Britain» («Новий лейборизм – нове життя для Британії») [5, 345]. Виникнення терміну на політичній арені Великобританії можна пояснити тим, що поняття «нові демократи» («New Democrats») було застосовано раніше в США, під час Президентських виборів 1992 р. Тому можна стверджувати, що Т. Блер був натхненний успіхом